

РЕШЕНИЕ

№ 337

гр. София, 19.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав,
в публично заседание на 06.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8234** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Води се по: 1/ жалба вх.№ СИС20-ПП00-31/13.08.20г на С. И. Й. от [населено място] и с проц.представител адв. И.И. и 2/ жалба вх.№ СИС20-ПП00-21-/7/ от 21.07.20г /от присъединеното д.№ 9385/20 на АССГ/ на К. З. Н. от [населено място] и с проц. представител адв. И.И. , двете жалби срещу Заповед № СОА20-РД40-46/16.07.20г /за изменение на Заповед за отчуждаване № СОА19-РД40-152/10.09.19г на Кмета на СО/, в частта с която не е определено обезщетение за сграда с идентификатор № 68134.1006.1775.3 с площ 53 кв.м/всяка обжалва за своята една втора идеална част/.

В жалбите се сочи, че Заповедта в обж. част е незаконосъобразна, постановена в противоречие с § 16 ал.14 от ПР на ЗУТ, съгл. която при отчуждаване на търпими строежи за тях се дължи обезщетение.Процесната сграда е търпим строеж по § 16 ал.4 вр. Ал.1 от ЗУТ /изградена преди 07.04.87г, като за нея няма строителни книжа, но е била допустима по действащите планове и нормативи към момента на изграждането ѝ /, като чл. 22 ал.14 от ЗОБС следва да се тълкува заедно с § 16 ал.14 от ЗУТ и търпимите строежи/и без издадено за тях удостоверение за търпимост/ да се приравнят на законни.Щом СО е определила данък сгради и такса смет и ги събира от години, значи е признала сградата за търпим строеж.При положение , че е такъв строеж, ответникът е следвало при повторното разглеждане на казуса/след като му е върнато веднъж от съда/ да възложи оценка на сградата по реда на ЗОБС, а не го е сторил/таква оценки обаче има в предходните д.№ 12831/19 и д.№ 11550/19г на АССГ/.Моли се съдът да отмени заповедта в обж. част и да определи обезщетение за

процесната сграда/с нова СОЕ или като вземе предвид оценките ѝ от двете предходни дела на АССГ/.В съд.заседание адв. И. поддържа жалбите и моли обезщетението за сградата да се определи от съда в размера, определен с приетата по делото СОЕ.Претендира разноси по списък.В писмени бележки адв.И. допълва, че се представя махленско свидетелство от 1968г за изграждане на сградата през 1956г и нанасянето ѝ в кадастъра, с което е доказано изграждането ѝ преди срока по § 16 от ЗУТ.

Ответникът Кмет на СО се представлява от юрк.Ж. и юрк.Ю. , която депозира и писмено становище. Оспорват се жалбите като неоснователни и недоказани и се сочи, че няма спор, че сградата е без строителни книжа. АССГ е върнал преписката за ново произнасяне на органа само за да прецени дали сградата е търпим строеж. Тъй като органът не намира сградата за търпим строеж, не е и назначил оценка по реда на ЗОБС.СТЕ по делото доказва този извод на органа/че сградата не е търпим строеж/, поради което Заповедта като правилна и законосъобразна в обж. част следва да се потвърди.Прави се възражение за прекомерност на адв.хonorар.Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира жалбите за допустими, депозирани в срока и съобразно изискванията на АПК, от лица с активна проц.легитимация, пред надлежния съд, срещу инд.адм.акт по см. на чл. 21 и ЗОБС, поради което следва да се разгледат по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

С необжалваемо Решение № 2902/12.06.20г по д.№ 12831/19г на АССГ, по жалба на К.Н. е отменена предходна Заповед за отчуждаване № СОА19-РД40-152/10.09.19г на Кмета на СО и преписката е върната за ново произнасяне в частта ѝ относно една втора ид.част от: застроен ПИ с проекто- идентификатор № 68134.1006.1754 с площ 325 кв.м. и находящите се в него сгради с идентификатор № 68134.1006.1754.1 с площ 48 кв.м. и с идентификатор № 68134.1006.1754.3 с площ 53 кв.м. /по отношение именно на тази сграда указанието на съда е да се прецени от органа търпимостта ѝ , предвид изграждането ѝ през 1958г., и респ. да се изготви оценка по реда на ЗОБС/.

С необжалваемо Решение № 1705/09.03.20г по д.№ 11550/19г на АССГ, по жалба на С.Й. е отменена предходна Заповед за отчуждаване № СОА19-РД40-152/10.09.19г на Кмета на СО и преписката е върната за ново произнасяне в частта ѝ относно другата една втора ид.част от: застроен ПИ с проекто- идентификатор № 68134.1006.1754 с площ 325 кв.м. и находящите се в него сгради с идентификатор № 68134.1006.1754.1 с площ 48 кв.м. и с идентификатор № 68134.1006.1754.3 с площ 53 кв.м. /по отношение именно на тази сграда указанието на съда е да се прецени от органа търпимостта ѝ , предвид изграждането ѝ през 1958г., и респ. да се изготви оценка по реда на ЗОБС/.

Ответникът Кмет на СО , в изпълнение на двете съд.решения, се е произнесъл с обж. Заповед № СОА20-РД40-46/16.07.20г /за изменение на Заповед за отчуждаване № СОА19-РД40-152/10.09.19г на Кмета на СО/, която е обжалвана тук само в частта, с която не е определено обезщетение за сграда с идентификатор № 68134.1006.1775.3 с площ 53 кв.м./всяка обжалва за своята една втора идеална част/.Ответникът е приел, че от доказателствата по преписката не се установява допустимост на строежа и респ. за същия не се дължи обезщетение съгл. чл. 22 ал.14 от ЗОБС.Този извод на ответника се основава на становище на гл.юрисконсулт в отдел "ПНО" към НАГ-СО от 26.05.20г /дадено след първото отменително решение на АССГ/, видно от което: за сградата няма строителни книжа,както и вписвания в СВ-С. от 1990г до момента; към

1956-1958-1960 г / когато сградата е изградена, според представените от собствениците доказателства/- няма РП и/или ЗП; към момента сградата е налична, ползва се като жилищна и е нанесена в КП 74г и КККР16г; сградата няма градоустройствен статут нито по действащ, нито по предходен план; сградата не отговаря на нормите на ЗПИНМ, ППЗПИНМ и §5 т.1 от Наредба за строежите по чл. 102,103 и 210 от ППИНМ, т.е. по нормативите, действали към момента на изграждане на сградата в периода 1956-1960г; към момента на изграждане действащ е бил ОГП 49г на [населено място], като сградата попада в устр. зона “Обществена зеленина”; сградата не е търпим строеж по см. на § 16 ал.1 от ЗУТ, тъй като не е била допустима по действащите към датата на изграждането й нормативи и не е била предвидена в план към момента на изграждането й или към настоящия момент; за сградата е отказано издаване на удостоверение за търпимост, видно от становище на Директора на Дирекция “ТП” при НАГ-СО/като се сочи, че действащ е РП 96г, а в КП и КККР сградата и ПИ са отразени в различна конфигурация;/ действащият РП е основно този от 1996г, като ПУП 01г е планът по чл. 21 от ЗОБС/по който се прави отчуждаването/, издадени са и две последващи заповеди от 2011г за създаване на нови УПИта /като ново УПИ I включва и процесния ПИ 419/, ул.регулация е по РП 96г и по ПУП 01г, имало е предходен РП 79г /по него имотът е в ул.регулация, но не е бил приложен/, до влизане в сила на ПУП 01г/по който се прави отчуждаването/- за проц.имот няма приложен РП, трайният начин на фактическо ползване на имота е “за нискоетажно жилищно застрояване”, по ОУП 09г сградата и отчуждаваната част от имота е в устр.зона Тти-без параметри за застрояване.

С молба от 13.08.20г С.Й. е поискала от Кмета на СО да оттегли сам процесната заповед в обж. по настоящото дело част/относно неприсъденото обезщетение за сградата/ , като с молба от 18.09.20г К.Н. е поискала същото. Видно от писма на ответника до съда от 21.09.20г и от 23.09.20г- той не е оттеглил сам заповедта си в обжалваната й част.

Видно от доказателствата по преписката: за сградата се плаща данък сгради и такава смет в полза на СО; с протокол от съд.делба от 02.03.88г на РС-Благоевград сградата е поставена в общ дял на С.Й. и И.Г., заедно с половината от дворното място; в КККР 16г сградата е отразена с идентификатор като по нот.актове- с № 68134.1006.13.3 с площ 53 кв.м., собственост на С.Й. и И.Г. по съд.делба; сградата е съставен конст.нот.акт № 136/07.11.18г/обозначена е като № 68134.1006.13.3 с площ 53 кв.м./, с който С.Й. е призната за единствен собственик на сградата и дворното място; с нот.акт № 45/21.12.18г С.Й. продава половината от сградата и от дворното място с площ 624 кв.м. на К.Н., като адресът е [населено място], район “Т.”, [улица] /по делбата е стара ул.417, № 29, м.М. ливади;/ с нот.заверена декларация от 06.04.68г М.Л., Л.Ш. и П.В. декларира пред СГНС, че сградата на И.Г. на [улица] е строена през 1956г ; махленско свидетелство /без заверка на подписите/ от махленците К.В. и М.К., че в дворното място на ул.417, № 29 /на И.Г. и съпругата му Т.Г./ има построени от тях двамата две жил.сгради, построени след закупуване на мястото, около 1957-1958г, като в източната част на дворното място е масивна жил.сграда без мазе, около 50 кв.м., с долепено до нея складово помещение/построено заедно със сградите/, а до втората полумасивна сграда има построена барака, в двора има и чешма и тоалет; видно от скица на района от 01.08.16г/извадка от действащия РП 11г за ПИ № 419/- в имота са отразени като съществуващи две сгради, вкл. масивната жил.сграда в източната част на ПИ/процесната сграда;/ сградата е нанесена в КП 74г;

сградата и отчуждаваната част от имота попадат в устр.зона Тти по ОУП 09г, а неотчуждаваната част от имота попада в устр.зона СМФ.

По искане на жалбоподателките Съдът е допуснал СТОЕ, тъй като от една страна оценките на сградата в двете СОЕ по двете предходни дела на АССГ се различават, а от друга страна експертните от други дела не могат да се използват в настоящото, доколкото експертните представляват гласни доказателства/затова се изслушва устно в.лице/ и изискват непосредствено възприятие на устното заключение на в.лице от страна на Съда.Съдът кредитира изцяло заключението на в.л. П., като същото не противоречи на доказателствата по делото и е логично и последователно, неоспорено от страните. В.лице потвърждава видното от доказателствата по делото, а именно: че в НАГ-СО не се откриват и няма данни за одобрявани РП/ЗП към 1956-1960г/момента на изграждане на сградата/; първият РП за имота е РП 79г//по него ПИ попада в ул.регулация, но РП не е приложен/; действаща е ул.регулация по ПУП 01г-по него се прави отчуждаването респ. сградата попада в ул.регулация; за сградата няма строит.книжа, като до 1979г/до първия РП/ сградата изобщо няма градоустройствен статут/не е предмет на никакъв РП, но пък и РП 79 не е приложен/; към 1956-1960г действащ е само ОГП 49г и по него имотът е в устр. зона"Общ.зеленина"-в нея не може да се строи; и по ЗПИНМ, и по ЗТСУ, т.е. по двата закона, действали преди сегашния ЗУТ 01г, не е било допустимо изграждането на сградата; дадена е оценка на сградата по реда на ЗОБС- 9865лв. В съд.заседание в.лице допълва, че преди РП 79г няма друг РП; към 1956-1960г за имота е действал единствено ОГП 49г/дори да е имало РП за територията тогава, съгл. зоната по ОГП49г - не е можело изобщо да се предвиди застрояване в имота/; сградата е нанесена в КП74г /неодобрен, представляващ кад.подложна на РП 79г/; застрояване в имота е било възможно само ако се промени устр. зона по ОГП 49г, респ. по ОУП 09г, но такава промяна няма, респ. няма ЗРП и не може да има ЗРП, по който да е възможно да се разреши строителство в имота предвид зоните по ОГП/ОУП.

Съдът намира от правна страна следното:

Заповедта е издадена от комп.орган по ЗОБС, в писмена форма по чл. 59 ал.1 от АПК, съдържа реквизитите по чл. 59 ал.2 от АПК/вкл. фактически и правни основания/. В хода на адм.производство не са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, изяснени са фактите и обстоятелствата от значение за случая/чл. 35 от АПК/, взети са предвид възраженията на жалбоподателите в хода на адм.производство/че строежът според тях е търпим/-чл. 36 от АПК. При изведен от ответника - обоснован от доказателствата по преписката извод, че строежът не е търпим/в изпълнение указанията на АССГ за преценка за търпимост на сградата/, не е било необходимо да се извършва оценка на сградата по реда на ЗОБС/щеше да е необходимо само при извод за търпимост на строежа/.

Съдът намира заповедта в обж. й част и за мат.законосъобразна, като от доказателствата по преписката и от приетата по това дело СТОЕ се установява, че: строежът не е търпим строеж по см. на § 16 ал.1 от ЗУТ, тъй като не е бил допустим нито по план, действал по време на изграждането му в периода 1956-1960г/действал е само ОГП 49г, нямало е РП, а ОГП предвижда зона за озеленяване, в която не може да се строи/, нито по действалите тогава норми на чл. 16 от ЗПИНМ 49г, ППЗПИНМ, §5 т.1 от Наредба 50г за строежите по чл. 102,103 и 210 от ППИНМ и чл. 169 ал.1 изр.1,4 и 5 от ППИНМ 50г., нито по действащите сега норми на ЗУТ 01г/предвид зоната по ОУП 09г/.Следва да се посочи, че вещите лица само установяват

действалите планове и дали построеното е съответствало на нормативните изисквания към строежа по време на изграждането му, но изводът дали строежът е търпим се извежда от Съда като правен извод. Строежът не е търпим по см. на § 16 от ЗУТ, поради което обезщетение не се дължи.

Заповедта в обж. част е законосъобразна, жалбите са неоснователни и при този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в мин.размер на 100лв по чл. 78 ал.8 от ГПК вр. Чл. 37 от ЗПП вр. Чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба вх.№ СИС20-ПП00-31/13.08.20г на С. И. Й. от [населено място] и по жалба вх.№ СИС20-ПП00-21-/7/ от 21.07.20г на К. З. Н. от [населено място] срещу Заповед № СОА20-РД40-46/16.07.20г на Кмета на СО, в частта, с която не е определено обезщетение за сграда с идентификатор № 68134.1006.1775.3 с площ 53 кв.м.

ОСЪЖДА С. И. Й. от [населено място] и К. З. Н. от [населено място] да заплатят на Столична Община общо 100лв/сто лева/, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия: